

[Boligministeren]

se var 1. august 1976. Skemaernes rubrikker om nødvendige brandsikringsforanstaltninger var ikke udfyldt, men i en følgeskrivelse til Københavns magistrat gjorde forsvarets bygningstjeneste opmærksom på, at det på grund af de særlige forhold i Christiania ikke var muligt at foretage bygningsundersøgelser med henblik på udarbejdelse af forslag til brandsikring. Endvidere blev der gjort opmærksom på, at der var meddelt nedrivningstilladelse til samtlige ikke-fredede bygninger på området.

De to bygninger, der er tale om, er den såkaldte Fredens Ark, der blev opført i 1836 som kaserne med enkelte boliger, hvoraf de sidste blev nedlagt i sommeren 1971, og det såkaldte Løvehus, der er opført i 1892 som administrationsbygning med enkelte tjenesteboliger, hvoraf den sidste blev nedlagt i 1956. Ingen af disse to bygninger er fredede.

Bygningstjenesten gav i skrivelsen udtryk for den opfattelse, at det er tvivlsomt, om de to bygninger i det hele taget kan betragtes som beboelsesbygninger i brandsikringslovens forstand. Endvidere anmodede bygningstjenesten, hvis Københavns magistrat fandt, at bygningerne var omfattet af brandsikringsloven, om fristforlængelse ved sagens behandling, indtil domstolene havde taget stilling til spørgsmålet om Christianias ophør.

Magistraten har ikke svaret på denne skrivelse og således heller ikke meddelt forsvarrets bygningstjeneste svar på, om bygningerne skal brandsikres i henhold til brandsikringslovens regler.

Forsvarets bygningstjeneste har derfor i en skrivelse af 13. januar 1978 anmodet magistraten om at oplyse, om dette er tilfældet. Bygningstjenesten har endnu ikke modtaget svar på denne skrivelse.

Kirsten Jacobsen (FP):

Det var en ret fantastisk redegørelse at få. Folketinget har vedtaget en lov, som er meget restriktiv over for mange private borgere, og som har pålagt dem vidtgående pligter med hensyn til at brandsikre deres ejendomme, og så tillader den samme offentlige myndighed, at statens egne ejendomme bliver behandlet på en ikke kun lemfældig, men en efter min mening fuldstændig ulovlig måde. På de indberetningskemaer, som er indsendt

af forsvarsministeriet, kan man se, at forsvarsministeriet på tre på hinanden følgende sider, som private mennesker skal udarbejde og udfylde meget nøjagtigt, end ikke har gjort sig den ulejlighed at skrive én eneste sætning på nogen af siderne. Det eneste, forsvarsministeriet har gjort, er at indsende en udfyldt forside, hvor der står, hvad det er for en ejendom, og hvor den ligger henne. Resten har man fuldstændig ladet hånt om.

Dernæst vedlægger man et brev, og jeg vil sige i en indskudt bemærkning, at det forekommer mig overordentlig besynderligt, at man i en ansøgning dateret den 26. juni 1976 kan henvise til en skrivelse, som først skal skrives en måned senere, nemlig den 26. juli samme år.

Men jeg må spørge ministeren: vil ministeren tage skridt til, at Københavns kommune kan behandle andre brandsikringssager i København på samme måde som denne sag? Vil det være acceptabelt for ministeren, at almindelige grundejere i resten af Danmark kan indsende et følgebrev og afslutte det med at skrive, at såfremt man ikke kan være enig i det, vi har skrevet, anmoder vi om en fristforlængelse med sagens behandling? Og når Københavns kommune kan lade være med at svare i 1½ år, er det dermed bevist, at Christiania har fået en fristforlængelse i henhold til brandsikringsloven?

Jeg synes, det er grove løjer, og jeg vil gerne have ministerens helt konkrete svar på, om man vil kunne behandle andre grundejere anderledes efter denne sag.

Boligministeren (Ove Høve):

Som jeg sagde i indledningen, er denne sag behæftet med helt specielle forhold. Men jeg vil gerne helt konkret svare fru Kirsten Jacobsen på det sidste spørgsmål, nemlig om grundejere over hele landet kan få den samme behandling. Ja, hvis man kan møde med de samme særlige grunde, vil jeg gætte på, at man kan, men det er stadig kommunerne, der har afgørelsen.

Kirsten Jacobsen (FP):

Den sag har vi jo diskuteret én gang. Der ligger oven i købet en besvarelse fra boligministeriet i folketingets boligudvalg om, i hvor mange tilfælde man i landets fire største kommuner havde modtaget anmodning om